

Makuuhuoneessani oli ampiaispesä. En oikeastaan tiennyt kuinka kauan se oli siellä jo ollut. Muistan huomanneeni ensin muutaman ampiaisen, silloin tällöin lentelemässä aamiaismurojeni päällä ennen töihin lähtöä. Tai toisinaan, illalla televisiota katsellessani, ne olivat kiinnostuneita iltapalastani. Mutta en vielä silloin alkukesästä tajunnut, että niiden koti oli oman kattoni alla. En silloinkaan, kun hätistelin niitä pois booliastiastialta syntämäpäiväjuhlieni aikaan, elokuun lopulla. Siellä ne kiertelivät vieraitteni keskellä, pelottomina ja ahneina. Yksi vieraistani oli vahingossa juoda yhden. Peloton ampiainen oli huomaamatta lentänyt tämän reunoilta sokeroituun cocktail lasiin. Alkoholi oli onneksi saattanut sen tokkuraan. Humaani ystäväni auttoi vierastani lusikoimalla humalaisen ampiaisen, toisen humalaisen lasista. Hän nosti sen ikkunalaudalle selviämään. Sen kuitenkin muistan, että silloin niitä jo tuntui kävelevän vastaan joka huoneen katossa. Ulkona oli vielä lumi maassa. Viikkoa myöhemmin olin unohtanut sulkea keittiön oven aamiaisen ajaksi. Koetin syödä mansikkahillolla päällystämäni paahtoleipää, mutta huonolla menestyksellä. Eivät ne purreet tai pistäneet, mutta pyörivät siinä naaman edessä koko ajan. En minä osannut sen häiriköinnin alla aamiasestani nauttia. Koetin huitoa niitä ärtymyksessäni etäämmälle, ensin kädelläni, sitten sanomalehteä apunani käyttäen, mutta aina ne tulivat takaisin, jos kohta koskaan kokonaan poistuivatkaan. Lopulta otin paahtoleivän ja kahvikuppini mukaani ja pakenin vessaan. Huokaisin helpotuksesta, kun sain lopultakin keskittyä olennaiseen rauhassa. Mansikkahilloon ja auringonkukan siemenillä kuorrutettuun vuokaleipään. Mieleeni tulivat parisuhde vuoteni, jolloin pakenin eksääni vessaan saadakseni rauhassa lukea aamun lehden. Sitten eräänä sunnuntai aamuna. Herätessäni ja seuraillessani pienten, ilkeän näköisten pahantekijöiden näennäisen päämäärätöntä vaappuulua, tajusin niiden toistuvasti katoavan paksujen samettiverhojen taakse. Pahinta peläten, nousin ja kävelin varovasti ikkunan viereen. Liikutin verhoa kädelläni varovasti, mutta riittävästi paljastamaan pesän, joka oli jo hyvinkin jalkapallon kokoinen harmaa möykky. Se roikkui jostain ikkunan ja verhotangon välistä. Verhokangas putosi kädestäni ja jonkin primitiimisen voiman vallassa pakenin makuuhuoneestani. En tiennyt mitä tehdä pesälle. Tai ehkä se oli saamattomuutta. Mutta kesän tullessa pesä oli edelleenkin siellä mistä sen olin löytänyt. Hieman isompana tosin. Ja näytti, että ampiaiset harvakseltaan vieläkin tuntuivat laajentavan sitä. Pikku siivekkäitä kuhisi nyt ympäri asuntoa. Yö aikaan nekin sentään katosivat yöpuulle pesäänsä. Tämä oli sikäli kiva juttu, että uskalsin sentään edelleen nukkua omassa sängyssä yöni. Ruokatavarat olin oppinut pakkaamaan muovipusseihin. Näin ne sai näppärästi kuljetettua suuremmitta tuoksuita ja houkutusitta vessaan, jonka olin onnistunut pitämään ampiaisvapaana vyöhykkeenä. Vessan oven läpi olin myös vetänyt muutamia kaapeleita, joten pystyin aamulla katsomaan Huomenta Suomi aamuohjelmaa telkkarista, aamiaista tehdessäni. Muutama muukin elektroninen vempain oli muuttanut puolentoista neliön vessaani. Kahvinkeitin, leivänpaahdin, mikroaaltouuni ja pieni induktiolevykin. Tosin minulla oli vain yksi vapaa pistorasia, kun telkkari vei jo toisen, joten pientä vuorottelua laitteiden välillä täytyi tietysti tehdä. Syksyn tullen aloin jo suunnitella sisustusremppaa vessaan. Säilytystilaa ainakin pitäisi saada lisää. Aivan ystäväni. Tiedän kyllä. Tarina voisi jatkua niin monella tapaa. Taisi voisi loppua juuri nyt. Mutta silloin ottaisin riskin sinun suhteesi. Ja se ei käy! Sillä en edes tunne sinua. Mikä on sinun kapasiteettisi tai halusi ymmärtää. Huomaatko helmen kävellessäsi raakkujen keskellä? Luetko kaiken kirjaimellisesti? Löydätkö alikirjaimen? Sinä joka löydät. Sinä ymmärrät aikeeni. Kaivan siis esiin viivoittimeni, joka hällä väliä sinulle, on uudehko ja alumiininen. Ja toden totta, kuvainnollinen. Viivoitin on siis esillä. Se on nostettu pöydälle. Voin aloittaa alleviivaamisen. Mutta vaivaannuttavan tärisevällä kädellä. Lyö lapiolla viisisataaviisikymmentäviisi kertaa lujaa asfalttiin ja nosta kahvikuppia, niin tiedät mistä puhun.

Kuvainnollisesti. Ei ole ampiaispesää, ampiaispesiä on kaikkialla. Ne ovat pelottavia ja töykeitä ja ärsyttäviä. Ymmärräthän? Niitä on kaikkialla. Niistä pitäisi hankkiutua eroon. Mutta se on vain sellaista puhetta. Sellaista puhetta jota mahtuu maailmaan. Jotain pitäisi tehdä. Ehkä pitäisikin. Ehkä jo huomenna. Ja jotain tehdäänkin. Uusia säännöksiä, seurantalaitteita ja potilaspaikkoja. Ketunlenkkejä, suodattimia, kierrätystä ja uudelleenkäytettävää. Lisämuistioita, parannuksia läpinäkyvyyteen, termejä, mies mustassa puvussa hokemassa sitä samaa. Allergiatestattuja hygieniatuotteita, ikärajasuosituksia, maastavetoa, geologisia porauksia, maailman paras geneettinen tietopankki. Usko ylivoimaiseen parempaan huomiseen. Olemassaolo on galaktista rihkamaa. Ymmärräthän? Yhtä hyvin voit tehdä pintaremontin vessaan.